

Min mormor

Jag är ute och går med min hund Dipp. Jag ser massor med fina träd och granar som är täckta med tjock, vit snö. Jag går runt och ser på den fina naturen och tänker på mycket, på hur kul det ska bli och att få träffa mormor igen! Hon bor på ålderdomshem, för hon inte kan ta hand om sig själv längre. Hon är 83 år och väldigt svag, så då får hon hjälp med nästan allt, hon har till och med blöja på sig! Det är många som inte kan vara ute lika mycket nu för tiden, för det har kommit ett coronavirus, det har drabbat hela världen! Nu är det inte jättemånga som dött men det kommer troligtvis sprida sig. Jag och mamma har turen och få träffa mormor, det är som en present. Jag har inte träffat henne sen i höstas! Och idag så är det den 22:a december, min tolv årsdag!

Jag svänger in på hus 10, som är mitt hus, det är en ljusblå villa med en stor tomt. Jag öppnar ytterdörren och ropar;

- Hallå!

Inget svar. Jag tar av mig skorna och går in i köket, mamma ser ut och ha lagat mat med hon har inte tagit undan något? Allt ligger framme.

- Mamma, hallå!? säger jag och börjar känna oron i magen.

Jag hör att någon snyftar till, det kommer från vardagsrummet. Jag går dit och ser mamma sitta ihopkurad och ledsen, hon är jätteblöt och vit i ansiktet.

- Mamma! Vad har hänt? säger jag och rusar fram till henne.

- Mo...Snyft.. Mormor... Mumlar hon och tittar djupt i mina ögon. Jag kan se att hon är väldigt rädd.

- Vad har hänt, säger jag lugnt och lågt. Jag hör inte vad du säger.

- Mormor...hon..hon är på IVA, säger mamma och störtar i gråt igen.

Det kändes som om mitt hjärta vreds ut åt alla håll och togs ifrån mig, sen kastade någon tillbaka det som en sten.

- Va!?! viskar jag och känner hur torrt det blir i min mun.

- Ja, jag skulle ringa till Helen och hon sa att Estrid hade mått jätte, jätte jättedåligt, så hon ringde efter ambulansen, snyftar mamma.

Dipp kommer in i rummet och hoppar upp på soffan, snyftar till och kryper ihop bredvid mamma. Mamma andas tungt och klappar honom. Jag, jag gör ingenting, jag bara står där.

Det känns som att jag har helt slut på luft, sen så springer jag upp på mitt rum och kastar mig i sängen och somnar.

Jag vaknar av att mamma stryker min våta kind, för att jag grät jättemycket. Mamma tittar på mig, hon ser ut att må bättre.

- Mitt lilla hjärta! viskar hon. Jag ringde de på sjukhuset, de sa att hon mådde bättre och att vi kan få besöka henne, men vi måste ha skydd.

- Tack! Jag vill verkligen träffa henne, säger jag och ger mamma en blick som visar att jag verkligen är orolig.

- Idag? frågar jag.

- Imorgon, för det är jättesent, säger mamma och stryker mig i håret.

Jag slår en blick på klockan och ser att den är 17;29.

- Oj, har jag sovit så länge? Tre timmar? frågar jag.
- Jaa, du! säger mamma. Jag gjorde mat förut men den åt ju ingen så, vi kan väl åka till Thai Thale?
- Okej, säger jag fast jag inte riktigt känner för det eftersom jag är ledsen.

När vi är framme så beställer jag en red curry och mamma en wok, mamma tog den woken mormor brukar ta, som har räkor. Vi äter och skrattar som att allting är som vanligt fast innerst inne vet jag att mamma är jätteorolig. Och eftersom det är min födelsedag så får jag en tårta, och massor med presenter, kläder, pyssel och godis. Jag får också en bricka som Dipp ska ha på sitt halsband, med Dipps namn och telefonnummer.

Nästa dag så har mamma tagit med ett foto som mormor kan ha när hon måste vara på sjukhuset, en bild på oss tre. Jag tar på mig mina ytterkläder och går ut till bilen, jag sitter och väntar på mamma som tar jättelång tid på sig. Men när jag ser henne komma är hon röd i ögonen.

- Mamma det kommer inte hända, jag lovar! säger jag som tröst. För jag vet att hon vet vad jag menar.
- Snyft.. Nä... Men du vet att jag älskar dig, säger hon, sätter sig och tittar på mig i backspeglarna.
- Jadå! ler jag.

När mamma kör förbi köpcentrum och pubar, lägenheter och vägar. Så är nästan allt tomt på folk, det är bara några få bilar på parkeringsplatserna och i butiker. Pubarna är stängda, vissa butiker med, vi åker förbi Ica för att köpa en blomma till mormor, när vi ska gå in så står det flera burkar med handsprit och självscannings apparater. Mamma tar fram två munskydd från sin väska.

- Det är väldigt viktigt, säger hon och räcker mig ett.

Jag tar emot det och sätter på mig det, vi ser väldigt konstiga ut tycker jag, men nästan alla kunder har munskydd på sig. Jag blir på sätt och vis varm i kroppen av att så många följer de hårda men bra reglerna.

När vi kommer fram till sjukhuset så får vi träffa en doktor.

- Om ni går in i det där rummet så finns det alla saker ni ska ha på er, sen kommer jag och kontrollerar att allt sitter på rätt och så, säger hon lugnt och ler. Och förresten jag heter Eva.

Jag går in i rummet med mamma, på varsina bänkar så finns det andningsmask, rock, handskar, glasögon och en sköld för ansiktet. Vi tar på oss det och jag börjar skratta, mamma ser så rolig ut i den!

- Du ser ut som Doktor Maniak, skrattar jag.

- Du med, skrattar mamma tillbaka. Lill Doktor Maniak.

Eva kommer in och kontrollerar och sedan får vi gå igenom en lång korridor, med massor med människor som mår dåligt. De hostar och kräks, från helt vita, till skakiga. Jag kan känna oron stiga i mig.

- Tror du de har corona? frågar jag.

Men mamma svarar inte, hon ser bara på mig med sina ögon, hennes ögon blänker. Jag känner mig också ledsen, väldigt svag.

Jag ser på mormor, hon är helt vit i ansiktet och vaknar inte när jag tar hennes hand. Hon andas svagt och har en konstig maskin i ansiktet, jag kollar på den. Det ser inte ut som att det är mormor som sitter här.

- Den där hjälper henne att andas, säger Eva.

Jag ler mot henne och tittar på mormor, mamma och Eva går ut och pratar medans jag sitter med mormor. Jag ser att nyheterna är på, de pratar om coronaviruset. Jag tar tv-kontrollen och byter kanal, men det handlar nästan bara om hur många corona och hur många dödsfall som skett. Och det är det minsta jag vill se nu, så jag stänger av tv n och suckar. Jag önskade att det kunde vara som förr, till exempel när vi en gång bakade pepparkakor. Jag kommer ihåg att det var nästan mjöl i hela köket när vi var klara, vi hade skrattat så mycket så att mamma hade kommit in och varit rasande på oss.

- Jag sitter i möte! sa hon.

Mormor hade himlat med ögonen så att jag hade började skratta ännu mer, mamma hade suckat och gått därifrån. När jag tittade på mormor igen så kastade hon massor med mjöl i håret på mig! Jag skrek till och...

Mamma kommer in i rummet storgråtande och Eva ser ledsen ut. Jag stelnar ännu en till gång och det känns som mitt hjärta slits ut igen, fast tre gånger hårdare. Jag ser på mamma frågande då hon viskar nej mot mig. Jag störtar ut och in på toaletten, jag vill inte se henne mer, jag kommer inte klara av det! Vi har haft så roligt och nu kommer hon inte var här! Jag försöker gråta men det kommer inga tårar. Jag sitter där ett tag men går ut sen, jag ser mamma som sitter på en stol och håller mormors hand, mamma tittar ner.

- Hej, viskar jag men jag tror inte hon hörde, för jag är helt torr i munnen.

Mamma tittar upp och ler mot mig, med det är inget leende. Hennes läppar är helt raka och hon är blek. Vi ser att det är massor med läkare som springer med en sjukhus stol, i den är det någon som jag ser verkligen inte mår bra. Det är en kille som ropar något, jag hörde inte riktigt men jag tror att han ropade något med "Corona", för det är en glasvägg i vägen.

- Jag har inte kunnat sova något inatt, säger mamma och tittar oroligt på den personen i sjukhus stolen.

- Nä, inte jag heller. Eller jo, lite, säger jag och tittar tittar på mammas ledsna ansikte.

Mamma sträcker ut sina armar mot mig. Jag störtar dit och kramar henne, mamma snyftar till, men det kommer inga tårar för mig. Jag går till toaletten och dricker en mugg med vatten efter jag kramat mamma, sköljer mitt ansikte och går tillbaka. Vi sitter där ett tag utan att säga något.

Eva kommer in och bryter tystnaden när hon säger;

- Kan jag få låna dig igen? säger hon och tittar på mamma.
- Javisst, säger mamma svagt och går ut med Eva.

De pratar ganska länge, jag har hittat en legobit som jag pillar med. Mamma och Eva kommer in och Eva ber om hon kan få tala med mig nu. Vi går ut till ett rum där det inte finns några patienter, i det rummet är det massor med elefanter på väggarna.

- Din mamma ville säga hejdå till din mormor först innan ni åker hem, hejdå för alltid, säger hon och tittar i mina ögon. Jag undrar om du också vill det?
- Okej, mumlar jag.

Vi går tillbaka och Eva lämnar oss ifred, men hon står utanför och väntar. Mormor andas jättesvagt och jag tar hennes hand. Så skrynklig och smal, mamma tar ett djupt andetag och känner på mammas handled, hon ser konstig ut men sedan säger hon till mig;

- Ska vi åka hem?

Jag svarar inte men jag reser mig upp och fattar att mormor är i himmelriket nu.

När vi sitter i bilen så säger ingen något, vi ser på *Polarexpressen* som julfilm när vi kommit hem, men jag tycker inte den var så bra. Så jag säger godnatt och lägger mig.

Jag vaknar av att det ligger massor med paket i min strumpa, jag går fram och öppnar dem. Det är en ny telefon, en Iphone 11. Jag hade en jättetrasig Iphone SE förut. Det är också ett par med silver örhängen som är små änglar. Jag trycker dem mot mitt hjärta och tittar upp mot himlen. Jag tänker på mormor. Jag går ner efter att jag tagit på mig min fina klänning. Jag går sedan ner och ser mamma sitta och prata med hennes kompis Jenny, morbror John och några till personer som jag inte känner igen, jag tror det var några gamla kompisar mamma hade när hon var ung. Jag ser också Peter och Sara, mina kusiner. Peter är också 11 år och Sara 4. De sitter och kollar på alla presenter som är under granen. Det är bra att vi inte är så många nu, man får max vara femtio personer på samlingsplatser. Jag ser att alla tittar på mig när jag går förbi, jag går in på toaletten och tittar mig i spegeln. Jag är kritvit. Jag sköljer mitt ansikte och går ut i köket. Jag sitter där tänker på mormor när mamma kommer in.

- Jag vet att det är tråkigt, men varenda gång du är ledsen tänk på att mormor är här inne, ler hon och pekar på mitt hjärta. Kom nu så har vi lite kul!
- Jag ler och snörvlar till, nu kom tårarna, men jag är inte ledsen, utan det är glädjetårar.

Valentina

